

Arrest

nr. 212 912 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming steunt op grotendeels dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet. Hij verwijst naar dezelfde vervolgingsfeiten als bij zijn vorige verzoeken. Hij wijzigt echter zijn verklaringen over zijn geboorteplaats en zijn voorgehouden verblijfplaatsen voor zijn komst naar België. Zo zou hij geboren zijn in Pakistan en daar gewoond hebben tot de leeftijd van 10 jaar. Daarna zou hij in Kas Aziz Khan gaan wonen zijn in Afghanistan. Hij zou later nog een tweede keer gedurende één tot anderhalf jaar in Pakistan verbleven hebben. Voor zijn komst naar België zou hij opnieuw voor een korte periode in Afghanistan verbleven hebben.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 185 679 van 20 april 2017 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. In het arrest wordt o.a. vastgesteld en geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden herkomst uit het district Qarghaye in de Afghaanse provincie Laghman.

Zijn tweede verzoek om internationale bescherming werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 195 244 van 21 november 2017.

Ter ondersteuning van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: twee vaccinatiekaarten en een brief van het dorpshoofd waarin zijn vluchtrelaas wordt bevestigd.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Deze bepaling werd mutatis mutandis ondergebracht in artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat uit zijn stukken wel degelijk kan afgeleid worden dat zijn feitenrelaas correct is. De Raad wijst dienaangaande naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal het volgende heeft vastgesteld: "Dat u geboren bent in Pakistan en er zou hebben gewoond tot de leeftijd van 10 jaar en later nog eens 1 à 1,5 jaar, is slechts een blote bewering waarvan u, tot op heden, geen overtuigend (begin van) bewijs hebt voorgelegd. U legde immers enkel de vaccinatiekaarten van uzelf en uw broer voor (Verklaring Meervoudige Aanvraag dd. 20/03/2018, vraag 10, 15, 17). Dit zijn echter geen officiële identiteitsdocumenten die uw verblijf in Pakistan voldoende zouden kunnen staven. Bovendien moet met betrekking tot deze documenten, zoals hieronder geargumenteed, worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Afghanistan en Pakistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Het betreft louter kartonnen kaarten, zonder foto, die met de hand werden ingevuld. Treffend is ook dat beide kaarten volledig werden ingevuld met dezelfde balpen en in hetzelfde handschrift zijn geschreven en dit terwijl de ene kaart dateert van 1999 en de andere van 2007 en de data van de vaccinaties daarenboven ook nog eens verschillen.

(...)

De brief van het dorpshoofd kan aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Vooreerst moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Daarnaast moet met betrekking tot de documenten die u aanbrengt worden vastgesteld dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan en Pakistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse en Pakistaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie

en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse en Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de brief van het dorps hoofd niets vermeldt over een verblijf in Pakistan." Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

6. Aan verzoekers Afghaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Qarghaye in de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat er in de beschikking geen antwoord gegeven wordt op het eerste onderdeel van het verzoekschrift omtrent de verklaringen over haar geboorteplaats. Verzoekende partij wijst er op dat zij in het derde verzoek om internationale bescherming de waarheid heeft verteld, met name dat zij geboren is in Pakistan, daar verbleef tot de leeftijd van 10 jaar en vervolgens met haar familie terugkeerde naar Kas Aziz Khan, in de provincie Laghman. Verzoekende partij voegt daaraan toe dat zij later nogmaals anderhalf jaar in Pakistan verbleef en voor haar vlucht naar België nogmaals terugkeerde naar Kas Aziz Khan. Verzoekende partij wijst er op dat zij thans de waarheid vertelt en dat daar geen rekening mee gehouden werd. Ter ondersteuning van haar relaas legt verzoekende partij twee vaccinatiekaarten neer en een brief van het dorps hoofd.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in haar verzoekschrift aangehaalde argumenten en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder dat zij echter concreet ingaat op en valabele opmerkingen formuleert die de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond in een ander daglicht plaatsen.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt, wordt er *in casu* wel degelijk rekening gehouden met haar verklaringen, en in het bijzonder de laatste versie hiervan die zij als de “waarheid” bestempelt, namelijk het feit dat zij zou geboren zijn in Pakistan en er tot haar tiende verbleef om nadien met haar familie naar Kas Aziz Khan in de Afghaanse provincie Laghman terug te keren en dat zij later nogmaals anderhalf jaar in Pakistan zou hebben verbleven en voor haar vlucht naar België nogmaals zou zijn teruggekeerd naar Kas Aziz Khan.

De Raad wijst er dienaangaande evenwel op dat, zoals eerder in voornoemde beschikking werd opgemerkt, “Verzoeker (...) niet” kan “worden gevolgd waar hij stelt dat uit zijn stukken wel degelijk kan afgeleid worden dat zijn feitenrelaas correct is. De Raad wijst dienaangaande naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal het volgende heeft vastgesteld: “Dat u geboren bent in Pakistan en er zou hebben gewoond tot de leeftijd van 10 jaar en later nog eens 1 à 1,5 jaar, is slechts een blote bewering waarvan u, tot op heden, geen overtuigend (begin van) bewijs hebt voorgelegd. U legde immers enkel de vaccinatiekaarten van uzelf en uw broer voor (Verklaring Meervoudige Aanvraag dd. 20/03/2018, vraag 10, 15, 17). Dit zijn echter geen officiële identiteitsdocumenten die uw verblijf in Pakistan voldoende zouden kunnen staven. Bovendien moet met betrekking tot deze documenten, zoals hieronder geargumenteed, worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er in Afghanistan en Pakistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Het betreft louter kartonnen kaarten, zonder foto, die met de hand werden ingevuld. Treffend is ook dat beide kaarten volledig werden ingevuld met dezelfde balpen en in hetzelfde handschrift zijn geschreven en dit terwijl de ene kaart dateert van 1999 en de andere van 2007 en de data van de vaccinaties daarenboven ook nog eens verschillen (...).De brief van het dorpshoofd kan aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Vooreerst moet er worden benadrukt dat documenten enkel geloofwaardige verklaringen kunnen ondersteunen en nooit op zich zelf vermeende feiten kunnen bewijzen. Daarnaast moet met betrekking tot de documenten die u aanbrengt worden vastgesteld dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in Afghanistan en Pakistan een hoge graad van corruptie heersen en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Tal van Afghaanse en Pakistaanse documenten kunnen zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en/of vervalsers, verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse en Pakistaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de brief van het dorpshoofd niets vermeldt over een verblijf in Pakistan.” Verzoeker werpt geen ander licht op deze vaststellingen.” (eigen onderlijning). Verzoekende partij brengt, nu zij zich louter beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen en het op algemene wijze verwijzen naar eerder neergelegde documenten, geen concrete en valabele gegevens bij die hieraan afbreuk doen of er een ander licht op werpen.

Door de commissaris-generaal wordt in de bestreden beslissing bovendien pertinent opgemerkt als volgt: “Betreffende uw terugkeer naar het dorp Kas Aziz Khan in het district Qarghaye, gelegen in de provincie Laghman, dient opgemerkt te worden dat in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds werd vastgesteld dat er geen geloof kon gehecht worden aan uw verblijf aldaar. Zelfs al zou u er slechts een aantal jaren hebben verbleven en niet uw hele leven, kan toch verwacht worden dat u tijdens uw eerste asielaanvraag meer specifieke informatie had kunnen geven over onder andere het dagdagelijkse leven in het dorp, de etnische groepen die in het dorp leven, de spanningen tussen de verschillende bevolkingsgroepen in het district, de gewassen die geteeld worden in het dorp, de plaatsen die u zou bezocht hebben in het district, de rivieren die door het district lopen, de dorpen die rondom uw eigen dorp liggen, veiligheidsincidenten die gebeurd zijn in uw dorp, de onveiligheid op de autosnelweg tussen Kaboel en Jalalabad, de bezigheden van de lokale bevolking en het feit dat er vluchtelingen in uw dorp verblijven.” Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat in de beschikking geen antwoord wordt gegeven op het eerste onderdeel van het verzoekschrift omtrent haar verklaringen over haar geboorteplaats, dient erop gewezen dat in de beschikking van 5 juli 2018 wordt vastgesteld dat verzoekende partij

(dienaangaande) niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Verzoekende partij toont het tegendeel niet aan. Er werd wel degelijk rekening gehouden met haar verweer in het verzoekschrift, doch aangezien werd vastgesteld dat zij zich dienaangaande beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen, behoefde dit geen verdere uitwerking en omstandige(re) motivatie.

De Raad beklemtoont dat, zoals eerder in de beschikking van 5 juli 2018 aangegeven, aan verzoekende partij haar Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het district Qarghaye in de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 juli 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS